

ad 2. I lovens kapitel 4 indeholdes regler, der sikrer, at levnedsmidler ikke sælges under omstændigheder, der er egnet til at *vildlede forbrugerne* med hensyn til varens oprindelse, fremstillingstidspunkt, beskaffenhed, art, mængde, sammensætning, behandling, egenskaber og virkninger. — Ministeren for forureningsbekæmpelse kan således fastsætte regler om, at færdigpakkede levnedsmidler skal mærkes med disse oplysninger.

Endvidere kan ministeren for forureningsbekæmpelse fastsætte regler om reklamering og salg af levnedsmidler, der angives at være særligt egnede for mennesker med behov for særlig kost på grund af sygdom, alder eller andre forhold.

ad 3. Lovens § 14 lovfæster *positivlistesystemet*, idet det bestemmes, at der i levnedsmidler, som sælges, kun må anvendes tilsætningsstoffer, der af ministeren for forureningsbekæmpelse er godkendt til anvendelse i vedkommende levnedsmiddel eller gruppe af levnedsmidler.

Ved afgørelsen af, om et tilsætningsstof skal optages på positivlisten skal der navnlig tages hensyn til, at forbrugerne beskyttes mod sundhedsrisiko, til, at rimelige teknologiske behov imødekommes, og til, at forbrugerne ikke vildledes.

ad 4. Lovens kapitel 9 tilsigter at skabe mulighed for en samlet planlægning af *laboratoriernes* placering og opbygning og for en hensigtsmæssig fordeling af opgaverne mellem statens levnedsmiddelinstitut, landsdelslaboratorierne og de kommunale laboratorieenheder.

Overtilsynet med levnedsmiddellovgivningen påhviler ifølge lovens kapitel 7 ministeren for forureningsbekæmpelse, medens *den lokale tilsynskompetence* ligger hos kommunalbestyrelsen, idet sundhedskommissionerne, der hidtil har varetaget dette tilsyn, er blevet nedlagt. (Se nærmest foranstående sag vedrørende lov om miljøbeskyttelse).

ad 5. I lovens kapitel 6 bestemmes, at ministeren for forureningsbekæmpelse kan nedsætte et *levnedsmiddelråd*, der over for ministeren er rådgivende for levnedsmiddelområdet som helhed.